

Calea prin care vom deveni mijlocitori eficienți ai făgăduințelor lui Dumnezeu

Advent 2015, Roma

Dragi frați și surori, membri ai Familiei Vincentiene

Făgăduințele lui Dumnezeu

Eu voi fi Dumnezeul vostru și voi veți fi poporul meu (Levitic 26, 12).

Bunătatea mea nu se va muta de la tine (Isaia 54, 10).

Îl voi scăpa de piere pe cel sărman care strigă după ajutor și pe orfanul fără sprijin (Job 29, 12).

Iată că Eu fac un lucru nou... nu-l vedeți voi oare? (Isaia 43, 19).

Oricine trăiește și crede în Mine nu va muri în veci (Ioan 11, 26).

Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine și Eu în el. (Ioan 6, 56).

Nu vă voi lăsa orfani: voi veni la voi. (Ioan 14, 18).

Iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. (Matei 28, 20).

Aceste texte biblice întruchipează și exprimă relația de alianță pe care Dumnezeu a stabilit-o cu omenirea. Pentru ca toate aceste făgăduințe pe care le-am amintit să se realizeze este nevoie de o formă de prezență. Permiteți-mi să vă dau câteva exemple pentru a vă explica.

Când poporul murmura contra opresorilor care i-au făcut sclavi în Egipt [Dumnezeu era prezent ascultându-le strigătele], Dumnezeu îl cheamă pe Moise: *Vino dar să te trimit la Faraon, regele Egiptului, ca să scoți pe fiii lui Israel, poporul Meu, din țara Egiptului*(Exod 3, 10) [Dumnezeu era prezent și a găsit o soluție pentru situația lor]. După o luptă dură, Faraonul se înduplecă și poporul va trece prin Marea Roșie pentru a începe lungul drum prin deșert [Dumnezeu era prezent și a salvat poporul]. Când poporului îi este foame, Dumnezeu îi dă mană; când îi este sete, iese apă din stâncă [Dumnezeu era prezent însoțind poporul în momentele de deznădejde]. Dumnezeu era prezent în mijlocul luptelor poporului

sub conducerea lui Moise. După mai multe secole, atunci când mulțimile se adună într-un alt loc pustiu ca să asculte cuvântul Învățătorului, acestea sunt martore la înmulțirea pâinii și a peștelui fiindu-le astfel satisfăcută nevoia de a mânca [Dumnezeu era prezent, de data aceasta în mod fizic, în persoana lui Isus, ca învățător, vindecător și mângâietor]. Învățătorul dorea să le satisfacă nu doar foamea fizică, dar și foamea spirituală. *Eu sunt pâinea vieții; cel ce vine la Mine nu va flămânzi și cel ce va crede în Mine nu va înseta niciodată.* (Ioan 6, 35). Cuvintele din Scrisoarea către Evrei rezumă ceea ce încerc să vă spun: *După ce Dumnezeu odinioară, în multe rânduri și în multe chipuri, a vorbit părinților noștri prin prooroci, în zilele acestea mai de pe urmă ne-a grăit nouă prin Fiul* (Evrei 1, 1-2).

Dar ce legătură au toate acestea cu liturgia din timpul Adventului? Ca Vincențieni suntem chemați să continuăm misiunea lui Isus vestind Vestea cea Bună persoanelor marginalizate ce trăiesc la periferia societății: *Da, Domnul nostru ne cere să-i evanghelizăm pe săraci, el a făcut-o și vrea să o continue prin noi* (Coste XII, 79)¹. Angajându-ne în procesul de evanghelizare, noi pregătim calea Domnului și în același timp devenim mijlocitori ce realizează făgăduințele lui Dumnezeu. Prin ministerele/slujirile noastre diferite ne unim cu dorința sfântului Ioan Botezătorul: *El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez.* (Ioan 3, 30).

O experiență misionară

Pentru a ilustra acest punct, îmi permit să vă împărtășesc o experiență misionară. În 2011 am fost în vizită în Madagascar. Cu ocazia sărbătoririi centenarului său, confratele nostru, părintele Anton Kerin, mi-a împărtășit câteva experiențe din ministerul său, experiențe pe care le-a trăit într-o regiune îndepărtată din această țară. Mi-a vorbit despre bucuria pe care o simte când vede modul în care Vestea cea Bună prinde rădăcini în rândul populației. Mi-a vorbit și despre dificultatea de a-l mărturisi pe Isus în mijlocul unei populații care nu a auzit niciodată vorbindu-se de El. Mi-am dorit să văd acest loc de misiune și i-am promis părintelui Anton Kerin că voi merge acolo cu ocazia următoarei vizite. Abia în aprilie 2015 am putut să-mi țin promisiunea. Am călătorit timp de două zile pe cele mai rele drumuri pe care le-am văzut vreodată timp de unsprezece ani de când sunt superior general. Bineînțeles că nu am putut să o fac cu propriile mijloace deoarece nu cunosc drumurile, asta înseamnă că am fost însoțit de alte persoane. Provincialul, un laic și părintele Anton (el a condus ultimele nouă ore pe porțiunea cea mai dificilă) mi-au fost însoțitorii de drum. Când în sfârșit am ajuns la destinație, părintele Anton ne-a condus în capelă unde am fost primiți de membrii guvernului local și de autoritățile religioase. Ziua următoare am avut privilegiu să celebrăm sfânta Liturghie împreună cu localnicii; era duminica vocațiilor și am ținut predica în limba engleză cu traducere în malgașă. Am vizitat apoi și o misiune ce a fost deschisă acum patru ani și care acum este înfloritoare și am celebrat aici sfânta Liturghie. Da, mi-am ținut promisiunea făcută părintelui Anton, și în același timp am descoperit că atât el cât și cei care

¹ *Saint Vincent de Paul, Correspondance, entretiens, documents*, Édition par Pierre Coste, Paris, 1920-1925, 14 volumes.

lucrează cu el sunt mijlocitori care realizează promisiunile pe care Dumnezeu și Fondatorii noștri le-au făcut poporului din Madagascar.

În timpul Adventului ne amintim că Dumnezeu este fidel făgăduințelor făcute părinților noștri și care ne sunt transmise în calitate de popor al lui Dumnezeu ce trăiește în lume în anul 2015. Meditând asupra acestor făgăduințe ne dăm seama că e nevoie și de colaborarea noastră ca ele să devină realitate. Doresc să reflectăm împreună asupra experienței mele misionare în Madagascar și sper ca astfel să vă prezint o cale prin care putem deveni mijlocitori eficienți ai făgăduințelor lui Dumnezeu.

Colaborarea

În primul rând singur și doar eu nu aș fi putut să-mi țin promisiunea făcută. Pentru a-mi ține promisiunea am avut nevoie de ajutor și colaborare din partea mai multor persoane, mai ales din partea ghidului și a șoferilor care cunoșteau bine drumurile și traseul. Fondatorii le-au promis *domnilor și stăpânilor noștri* că vom vesti Vestea cea Bună a lui Isus Cristos – și nimeni dintre noi nu poate singur să realizeze această făgăduință. Chiar de la început, sfântul Vincențiu și-a dat seama că pentru a fi eficace, trebuia să cheme și alte persoane să i se alăture ministerului său. Astfel, *după ce și-a dat seama, după un timp destul de lung, de virtuțile și limitele lui François du Coudray... Antoine Portail... et Jean de la Salle*, Vincențiu îi cheamă să i se alăture ca să predice împreună misiuni populare (Coste XIII, 204). Nu după mult timp, misionarii își dau seama că aveau nevoie de colaboratori pentru că le era foarte clar că « *săracii suferă mai mult din cauza lipsei organizare decât din cauza lipsei persoanelor binevoitoare* » (cf. Coste XIII, 423) și astfel au luat ființă asociațiile de caritate. Mai târziu, în timpul secolului al XIX-lea, când Frederic Ozanam a fondat Societatea Sfântul Vincențiu de Paul, el a cerut unei Fiice a Carității să-i formeze și să-i însoțească pe membrii acestui grup nou format din studenți:... *sora Rozalie [Rendu]... le-a dat sfaturi folositoare, le-a întocmit liste cu familiile de vizitat și le-a cedat Bonurile de pâine și carne, așteptând până când Conferința încă foarte tânără să le poată da ea însăși*². În aceeași perioadă, sora Ecaterina Labouré îi cerea părintelui Jean-Marie Aladel să colaboreze la formarea unui grup de tineri cunoscut astăzi ca Asociația Tineretului Marian Vincențian. De unul singur, nimeni nu poate vesti în mod eficace Vestea cea Bună; singur, nimeni nu poate să introducă structuri care să unească lumea într-o rețea de caritate; nimeni și nici o ramură din Familia Vincențiană nu poate cunoaște calea unică sau calea privilegiată ce permite membrilor săi să-l urmeze pe Isus Cristos evanghelizatorul și slujitorul săracilor. Însă atunci când ne împărtășim darurile și talentele, ne unim într-un proiect comun, « noi » și « al nostru » devin mai importante decât « eu » și « al meu », atunci împreună în Cristos și ca Vincențieni, putem să facem o diferență. Și toți împreună în Cristos și ca Vincențieni facem posibilă astăzi realizarea făgăduințelor de ieri.

² Baunard, *Frédéric Ozanam, D'après sa correspondance*, J. de Gigord, Paris, 1913, p. 98.

Asumarea neplăcerilor și a riscurilor

În al doilea rând, pentru a mă ține de promisiunea făcută părintelui Anton Kerin, a trebuit să călătoresc pe drumuri grele și riscante și care mi-au creat neplăceri. Același mod de gândire poate fi aplicat și nouă ca Familie Vincentiană, dacă vrem să rămânem fideli făgăduinței de a fi slujitorii persoanelor uitate, abandonate, părăsite, slujitorii fraților și surorilor care trăiesc în sărăcie și mizerie. Dacă suntem onești cu noi înșine, cred că majoritatea dintre noi ar putea spune că nu suntem prea mulțumiți de colaborare. Abordarea ministerului/slujirii în colaborare este mult mai exigentă decât o abordare de unul singur – și pentru că este mai exigent e normal să ne simțim incomodați și chiar tentați să evităm o astfel de abordare.

Să examinăm un pic câteva cerințe pe care le putem considera amenințătoare: ministerul/slujirea în colaborare implică voința de a ceda controlul și puterea, voința de a se alătura celorlalți ca parteneri egali în procesul de decizie, voința de a invita săracii să se așeze cu noi în jurul mesei la care se iau deciziile (decizii care îi afectează atât pe ei cât și familiile lor). Acest stil de minister/slujire cere dialog deschis și cinstit, dar și voința de a ajunge la un compromis – cuvânt care în ultimii ani a căpătat un sens negativ, însemnând slăbiciune, renunțare la propriile idei și principii morale. Toate acestea ne pot crea neplăceri pentru că există un risc, acesta se găsește în mijlocul realității actuale și care ne invită, atât pe voi cât și pe mine, să ne schimbăm (când ne confruntăm cu anumite schimbări ne simțim incomodați și ne temem). Și voi și eu suntem invitați să schimbăm modul nostru de a interacționa, să ne schimbăm modul de a ne realiza ministerul/slujirea, să schimbăm modul nostru de a ne arăta solidaritatea față de persoanele vulnerabile din societate. Măsura în care vrem să ne angajăm în procesul de convertire va determina modul în care noi, împreună cu Cristos și ca Vincentieni, vom face diferența astăzi și mâine – și va determina modul în care făgăduințele vor deveni realitate astăzi.

Elemente ce caracterizează colaborarea

Anumite elemente ar trebui să caracterizeze toate eforturile noastre comune pentru a face o diferență în lumea actuală și pentru a conduce la realizarea promisiunilor de ieri. Știu că dacă am dori să stabilim o listă cu elementele necesare am include rugăciunea (sub toate formele), practicarea virtuților, citirea Sfintei Scripturi și meditația, ascultarea activă – cunoașteți bine lista. Acum însă aș dori să fac referință și la alte elemente care nu-și găsesc întotdeauna locul pe lista noastră, elemente care, cred, sunt necesare dacă vrem să fim mijlocitori eficienți și convingători ai făgăduințelor lui Dumnezeu. În afara elementelor amintite mai sus, lista mea ar include și:

- *Curiozitatea* – Unindu-ne într-un minister/slujire cu celelalte ramuri și ceilalți membri ai Familiei Vincentiene, ne angajăm neapărat să căutăm ordinea/armonia în mod constant în mijlocul haosului, să găsim un sens în mijlocul agitației și al suferinței. Această căutare ne conduce la întrebarea: « de ce ? » și urmărind căutare vom descoperi o altă întrebare, un alt « de ce ? », apoi o altă întrebare și un alt « de ce ? »

Această curiozitate totuși ar trebui să ne dea curajul să mergem pe drumuri noi, chiar dacă înseamnă că ne vom răni, ne vom învineți, ne vom murdări, pentru că am ales să mergem pe drumuri în lucru (Cf. cf. Evanghelii Gaudium, 49).

- *Analiza critică* – Curiozitatea și analiza critică merg mână în mână. Curiozitatea întreabă « E adevărat ? », în timp ce analiza critică ne face capabili să privim dincolo de formulările cum ar fi: « Așa am făcut întotdeauna! Așa am reacționat întotdeauna! » Analiza critică ne atrage atenția mai ales asupra faptului că suntem chemați să participăm la procesul Noii Evanghelizări, un proces nou în ardoare, metode și exprimare.
- *Viziune creativă* – *Dragostea este inventivă până la infinit* (Coste XI, 146). *Compania voastră [grupul sau ramura Familiei Vincentiene] nu era atunci ce este acum și putem crede că nici acum nu este ceea ce va fi, când Dumnezeu o va conduce unde va dori* (Coste IX, 245). Curiozitatea ne conduce la diferite forme de viziune creativă care la rândul lor ne susțin în eforturile de a vesti Vestea cea bună ca realitate actuală care este « bună », dar și « nouă » pentru săraci.
- *Vase de lut* – Această conștientizare ne face capabili de a ne menține obiectivul și să ne vedem așa cum suntem: *Amintește-ți că din țărână ești și în țărână te vei întoarce* (Liturgia din miercurea cenușii). *Te voi lăuda, că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrurile Tale și sufletul meu le cunoaște foarte* (Psalmul 139, 14). Să-l ascultăm pe Sfântul Vincentiu cum vorbește despre sine: *Sunt fiul unui plugar, am păzit porcii și vacile: de adăugat că aceasta nu este nimic în comparație cu nepriceperea și răutatea mea.* (Coste IV, 215) ; *nemernicul de mine, le predic altora în timp ce eu sunt plin de gânduri blestamate* (Coste X, 12) ; *Mântuitorule, iartă-l pe netrebnicul tău slujitor care-ți strică toate planurile, este împotriva și le contrazice în toate* (Coste XI, 271) ; *Doamne, mă hotărăsc... să urmez cu hotărâre binele început pentru a-ți fi plăcut ție* (Coste X, 196). Fiecare dintre noi are daruri, talente, puteri, fiecare dintre noi are limite, defecte, slăbiciuni – suntem în același timp și mari și mici!
- *Capacitatea de a visa la o lume mai bună* – Ca membri ai unei familii mari, visăm și avem viziuni pentru ziua de mâine: *am văzut cer nou și pământ nou. Căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut ... va șterge orice lacrimă din ochii lor și moarte nu va mai fi; nici plângere, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi, căci cele dintâi au trecut.* (Apocalips 21, 1, 4); *judcata se va năpusti ca apa ,și dreptatea ca un șuvoi furios* (Amos 5, 24). Deoarece muncim într-o mică părticică a lumii putem fi tentați să credem că ministerul/slujirea noastră nu are importanță în planul de ansamblu al realității. Însă nu este adevărat. Trebuie să ne închipuim că facem parte cu toții dintr-un puzzle uriaș format din sute de piese. Deși noi reprezentăm doar o singură piesă, această piesă este totuși esențială și de valoare; această piesă, piesa noastră din

puzzle, împreună cu celelalte piese contribuie efectiv la schimbarea lumii – împreună facem diferența.

Concluzie

Trăim într-o lume în care multe persoane fac zilnic tot felul de promisiuni și uită că au făcut asemenea promisiuni. Oamenii însă așteaptă de la noi să acționăm în mod diferit; așteaptă de la noi să fim curajoși și să ne ținem promisiunile, promisiunile lui Dumnezeu și pe ale Fondatorilor. În secolul al XIX-lea poporul francez era descurajat și înșelat. I se făcuseră promisiuni, însă cea mai mare parte a populației continua să trăiască în sărăcie. Frederic Ozanam a înțeles situația și a lansat provocarea membrilor Societății Sfântul Vincențiu de Paul cu cuvinte ce continuă să ne provoace și pe noi în secolul al XXI-lea.

Doresc să închei această reflecție cu cuvintele lui Frederic: *Pământul s-a răcit, iar noi catolicii [ca Vincențienii] trebuie să reaprindem căldura vitală care s-a stins; trebuie să reîncepem marea lucrare de renaștere chiar dacă va trebui să reîncepem cu ea era martirilor³... Nu vom face nimic pentru a semăna cu sfinții pe care îi iubim și ne vom mulțumi să gemem sub sterilitatea timpului prezent?... Dacă nu putem să-l iubim pe Dumnezeu așa cum au făcut-o ei, fără îndoială trebuie să ne reproșăm aceasta, însă slăbiciunea noastră poate și acum să găsească scuze căci se pare că pentru a crede trebuie să vedem. Și noi nu-l vedem pe Dumnezeu decât cu ochii credinței, și cât de slabă este credința noastră! Pe oameni însă și pe săraci îi putem vedea cu ochii trupului, sunt lângă noi. Putem să putem degetul și mâna în rănile lor. Pe fruntea lor se văd urmele coroanei de spini. Necredința nu-și mai are locul aici. Ar trebui să cădem la picioarele lor și să le spunem împreună cu Apostolul: Tu es Dominus et Deus meus. Voi sunteți stăpânii, iar noi slujitorii voștri. Voi sunteți pentru noi chipul preasfânt al lui Dumnezeu pe care nu-l putem vedea și neputând să-l iubim într-un al mod îi iubim în persoana voastră.⁴*

Domnul să ne binecuvânteze în acest timp de Advent, timp în care Dumnezeu își împlinește făgăduințele pe care le-a făcut înaintașilor noștri și care astăzi se reînnoiesc: timp în care Dumnezeu își împlinește făgăduințele prin intermediul nostru, instrumente umile și slujitori plini de zel.

Fratele vostru în sfântul Vincențiu,

G. Gregory Gay, C.M. Superior general

Traducere: sora Magdalena Hârbu (fiică a carității)

³ *Lettres de Frédéric Ozanam, Lettres de jeunesse (1819-1840)*, Ed. Bloud & Gay. (Lettre à Léonce Curnier, 23 février 1835).

⁴ *Ibid.*, (Lettre à Louis Janmot, 13 novembre 1836).